

VISTIPLAU

Nens i adults

JORDI PUNTÍ

No cal arribar a les patologies de Michael Jackson i el seu ranxo de Neverland, ni tan sols cal que ens remetem al complex de Peter Pan, però sí que podem constatar que aquesta societat nostra pateix un procés de regressió infantil. El gran Neil Postman va pronosticar la desaparició de la infància i el temps li ha donat la raó: actualment els nens són adults abans d'hora, però també resulta que la condició d'adult cada cop és més infantil. Dia a dia la televisió ens ofereix més programes en què la frontera entre el públic infantil (o juvenil) i l'adult és borrosa i es confon —i això no ha de ser forçosament negatiu.

És el cas, per exemple, de *Mira'm bé*, el nou programa de TV-3. El fan els diumenges a l'hora de dinar, abans del *Telenotícies*, i el repetiran a la programació infantil del K3. La intenció de l'espai és molt lloable: es tracta d'ensenyar a "mirar millor la televisió". Amb l'ajut d'una sèrie de convidats, cada setmana s'hi analitzaran aspectes com l'humor, el guió, els codis ètics o la telerealtat. El primer dia va estar dedicat als informatius. El periodista Xavi Corral va explicar-nos el mecanisme d'un *Telenotícies* i els límits ètics de la informació. A vegades deia coses que semblaven òbvies, però que ben pensades no ho són tant. Com que la intenció de *Mira'm bé* és donar arguments per tots els espectadors, el programa tracta temes seriosos amb un embolcall estil Club Super 3. El presentador, Vador Lladó, du un vestit llampanant, abraça els convidats, busca la rialla i es mou gairebé com Jim Carrey a *La màscara*.

La subtil frontera entre l'edat juvenil i l'edat adulta també apareixia ahir a l'*Afectes sonors*, el programa que dirigeix Jordi Fàbregas al 33. *Afectes sonors*

Gumer Manso, un dels protagonistes d'*Afectes sonors*. / 33

acaba d'engendrar la segona temporada i l'episodi d'ahir estava molt bé. Com molts programes del 33, l'espai busca l'equilibri entre la cultura popular, l'entreteniment i un cert to *indie*. En el cas d'*Afectes sonors*, l'equació consisteix a utilitzar la música com a element vertebrador de la vida de les persones. L'aire és de reportatge documental, doncs, però amb un gran pes de la banda sonora. El capítol d'ahir —*La vida és pop*— es fixava en dues parelles d'uns 40 anys que viuen instal·lats en la imatgeria estètica i musical dels anys seixanta, sobretot de la música *mod*. La figura més interessant d'aquesta aposta anacrònica era Gumer Manso, un jutge de Barcelona que du vestits ajustats, un floc de cabells que li tapa els ulls i va per la ciutat amb una Lambretta plena de miralls. El contrast entre una feina tan seriosa i una actitud vital "contestatària", com deia ell, es reflectia en el seu temps lliure: el veïem a cal sastre, ballant al Barbara Ann o sortint a sopar al Flash-Fish. Tot el reportatge tenia un aire volgutament *retro* i amb excel·lent música *beat* de fons (hauria estat bé saber què era el que sonava). Els quatre amics es preguntaven en algun moment pel futur, si aquesta actitud vital continuaria sempre, i el jutge responia: "Si no has canviat als 40, ¿quan canviaràs?". Era una pregunta retòrica, esclar.

Un apunt encara sobre el K3 o 33. Per explorar aquesta subtil frontera entre el nen i l'adult, res com els esplèndids dibuixos de plastilina de *Creature comforts*, que fan cada vespre a quarts de nou. Es tracta d'una creació divertidíssima de la Factoria Aardman, els de Wallace & Gromit, que fa anys va guanyar un Oscar i tot. Seguint un format d'entrevista, veïem una colla d'animals que parlen de diversos aspectes de la vida diària. L'animació és molt bona i les respostes són eloqüents. La traducció i el doblatge són excel·lents. La gràcia és que, en molts casos, els autors agafen respostes d'humans a les mateixes preguntes, fetes seriosament, i les apliquen als animals. Si no els heu pescat tots i us en queden les ganes, sempre els podeu trobar en DVD a Amazon. Riureu com nens.

TELEVISIÓ

Luís Homar, Mar Regueras, Josep M. Pou i David Selvas, protagonistes d'*Àngels i Sants*. / TV-3

Mossos d'esquadra catòdics

ISRAEL PUNZANO

Les graelles televisives van plenes de sèries d'acció protagonitzades per aguerrits agents de cossos de policia forans, principalment nord-americans. Els nostres Mossos d'Esquadra, pobrets, no han tingut mai la mateixa popularitat catòdica. Fins ara. TV-3 estrena avui *Àngels i Sants* (22.25), una peripècia policíaca de set episodis dirigida per Pau Freixas (*Nines russes*), farcida d'uniformes locals i rodada en suport cinematogràfic.

És la primera vegada que la televisió catalana utilitza aquest format per engegar una sèrie. Entre els seus atractius destaca el repartiment, encapçalat per Luís Homar, Josep Maria Pou, David Selvas i Mar Regueras. *Àngels i Sants* és una coproducció de Televisió de Catalunya i Fair Play, la productora de Francesc Bellmunt, qui signa a més la idea original. En l'elaboració hi han col·laborat els departaments d'Interior i de Cultura de la Generalitat. El cost d'aquesta nova aposta per la ficció és de 2,2 milions d'euros.

El director de TV-3, Francesc Escrivano, va explicar a la presentació d'*Àngels i Sants* que l'objectiu principal de la sèrie no consisteix a obtenir grans audiències, sinó a "donar prestigi" a la ficció catalana amb un producte "arris-

cat i d'un nivell internacional per la seva qualitat".

"És una sèrie pensada per aportar alguna cosa nova a la ficció catalana. Els beneficis arribaran amb la seva explotació comercial", va afegir Escrivano. Per aquest motiu, els responsables de ficció de la cadena han comprimit la seva llargada durada en una minisèrie de dos capítols per poder vendre-la millor als mercats externs.

Al capítol d'avui, els telespectadors coneixeran una mica les històries dels principals personat-

cle inesperat quan el primogènit de la família, un noi de casa bona que mai ha fet res de profit interpretat per David Selvas, s'enganxa al *bluedream*.

Els Mossos porten molt temps darrere de Figuerola. Per agafar-lo empraran un vell amic seu, el proxeneta Sants (Luís Homar), i una agent infiltrada, Àngels (Mar Regueras), qui es fa passar per una antiga amant de l'amo del prostíbul Tavera. L'Àngels va deixar el cos quan el seu germà exdrogo-addicte va matar la mare... Com es veu, a la sèrie no falten elements d'intriga i un bon grapat de sentiments extrems. Freixas va explicar que als episodis d'*Àngels i Sants* s'hi alternen les històries compromeses amb petits tocs de culebrot per captar l'atenció del públic fidel a les sèries de TV-3. A més, la tecnologia que utilitzen aquests Mossos televisius en les seves investigacions no té res a envejar a la dels protagonistes de *CSI*.

Les difícils circumstàncies del rodatge van ser per als actors tota una experiència. "Era una batalla constant pels mitjans limitats que teníem", va dir Homar. A Pou, qui va interpretar el paper de comissari en una cadena privada, li ha agradat molt canviar de registre: "Tenia ganes de passar a l'altre costat de la llei. El meu personatge és molt shakespearà".

TV-3 estrena avui la sèrie 'Àngels i Sants', rodada en suport cinematogràfic

ges de la sèrie, la majoria dels quals té un passat i un present turbulent. El dolentíssim de la trama és Ramon Figuerola (Josep Maria Pou), un home de negocis sense escrúpols. Aquest empresari corrupte té l'oportunitat de la seva vida amb una nova droga anomenada *bluedream*, una pols blava que crea addicció des de la primera dosi. Provar d'abandonar-ne el consum comporta la mort. Els seus plans xoquen amb un obsta-

Rumba

Patriarcas de la Rumba
Cosa Nostra
K Industria

Els veterans (que no vells) rumbers catalans surten de les catacumbes per demostrar no tan sols que continuen vius sinó que encara poden donar molta guerra entre tanta revitalització (per la via

del mestissatge) del gènere que ells van contribuir a crear.

Cosa Nostra agrupa sota el nom de Patriarcas de la Rumba cinc defensors de la vella guàrdia. Es tracta de Tio Paló de Gràcia, Tio Toni del carrer de la Cera, El Chino d'Hostafrancs, Tio Joanet de Mataró i Tio Rafael de Lleida. Amb ells, el moviment de malucs està servit. De la rumba més pura al *garrotín* de la Terra Alta passant per Roberto Carlos (!) i tota l'herència d'El Pescadilla, Perret i el gran Chacho de guerra entre tanta revitalització recuperada. —M.J.

Clàssica

Joaquim Nin-Culmell
Obres per a piano, Vol. 2
Anacrusi

El jove pianista Miquel Villalba consagra el segon volum de la integral de l'obra per a piano del compositor, concertista i pedagog Joaquim Nin-Culmell (Berlín, Alemanya, 1908 - Berkeley, Califòrnia, 2004) a la col·lecció de

Tonades per a piano. Nin-Culmell —fill dels compositors Joaquim Nin i Rosa Culmell i germà de l'escriptora Anaïs Nin— recrea en la seva obra elements del folklore peninsular tot seguint la millor tradició del seu mestre, Manuel de Falla, i els compositors nacionalistes espanyols. Miquel Villalba mostra amb molt encert i no poca inspiració la gran riquesa harmònica, la diversitat estilística i la frescor d'un compositor molt cosmopolita i pianista refinat que va ser també un pedagog extraordinari. Un bell disc. —J.P.S.

DISCOS